מירוח ונראה דטעמא משום דכתיב

דישו דמשמע הראוי לו ומעשר ממון

גבוה הוא ותרומה נמי לישראל אסור

ליתן לפני בהמתו ואפילו כהן דוקא

כרשינין שהוא מאכל בהמה מותר

להאכיל ולא חטין משום הפסד תרומה

וכן דריש בהדיח במעילה (דף יג.

ושם ד״ה מאין מדישו גבי הא דתנן

בהונטרס דסתם דייש לא הוי תרומה ומעשר שאין

רגילות להיות תרומה ומעשר אלא אחר מירוח תימה דא"כ אפילו

עין משפם

נר מצוה

מה א ב מיי מיינ מהר

בהשנום ובת"ח מתג לאמו

סעיף ח ועיין בהג"ה: בזו ג ד מיי׳ שם הלכה ג

מה ר מיי פי"ל מהלי

תרומות הלכה כא: מש ז מיי פ"ו מהלכות מעשר הלכה ו סמג

מעשר שני הלכה טו:

נא ט מיי׳ שם פ"ג הלכה

יז: גב י מיי׳ פי״ג מהלכות

שכירות הלכה ד ה:

בג כ מיי פי"א מהלכות

מעשר שני הלכה יג:

נד ל מיי׳ פ״ט מהלכות מעשר הלכה א סמג

עשין קלח: נה מ מיי׳ פי"ג מהלכות

בר ב מיי שם הלכה ג סמג

לאוין קפד טור ש"ע ח"מ סי׳ שלח סעיף ז:

בו ס מיי' פ"ו מהלכות שבת הלכה א סמג

לאוין סה טוש"ע א"ח סי

שו סעיף ב:

בח ע מיי׳ פי״ג מהל׳ שכירו׳ הלכה ג סמג

לאוין קפד טוש"ע ח"מ סי"

בלח סעיף ו:

לעזי רש"י

שונגל"א [צינגל"א]. שונגל"א [בינגל"א]. חומה המקיפה את העיו ריול"ר [רייליי"ר]. תרומות פ"ט מ"ד, ב) קדושין כד. [וש"נ], ב) סונום מח יומה נו. ד) [שבת קנ. וש"נ],ד) [דברים כה], ו) [ל"ל דתנן. והיא משנה בתרומות פי"א מ"ט], ז) [דברים יב], רש"ל דבשבת. ט) [גפ׳ אמור סי׳ קה],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' ר"מ דאמר מעשר שני ממון: (כ) שם ולר׳ יהודה הא כל״ל ולות ו׳ נמחק:

גליון הש"ם

. רש"י ד"ה בית פאגי. היקת חיצוז. עי' סנהדריו י״ד ע״ב ברש״י ד״ה בית פאגי ומנחות עח ע"ב ד"ה חון לחומת: תום' ד"ה אבל וכו' וגזרו אמו שכת. עי' ר"ה דף כד ע"ב תוס' ד"ה שאני ועיין בב"ח ריש הלכות כלאים:

וסדשות. דישת שבלין בתרומה ובמעשר כגון שהקדימו בשבלין: והדשות במעשר ובתרומה אינו עובר משום לא תחסום. פי׳ אין עובר. בלא תחסוסה): המרכסות. משום דגמר מלאכתן למעשר משעת דישה: תרומה ומעשר. דסתם דייש לאו בתרומה ומעשר משמעי קרא דאין מרומה ומעשר סמם אלא מן המירוח ואילך הן חולין מתוקנים לא יעבור דאין רגילות להיות מתוקנים קודם

כדכתיב (במדבר יח) כדגן מן הגורן:

מפני מרחים העין. שלה יחמרו והדשות בתרומה ומעשר "אינו עובר משום עליו שהוא חוסם: בול. מלא אגרוף: בל תחסום יאבל מפני מראית העין מביא בטרסקלין שבפיה. שק או טרסקל בול מאותו המין ותולה לה במרסקלין שבפיה תולין בצוארה והמאכל בתוכו ואוכלת: ר"ש בן יוחאי אומר מביא כרשינים ותולה נכרי הדש בפרתו של ישראל. אינן לה שהכרשינים יפות לה מן הכל ורמינהי עוברים הבעלים שאמרו לו חסום פרות המרכסות בתבואה אינו עובר משום כל פרתי ודוש בה תבואה שלך אין תחסום והדשות בתרומה ומעשר עובר משום עליהם עבירת לא תחסום: **גידולי** סרומה. שזרעה וגידלה הגידולין בל תחסום יונכרי הדש בפרתו של ישראל אינו עובר משום בל תחסום יוישראל הדש בפרתו של נכרי עובר משום בל תחסום קשיא תרומה אתרומה קשיא מעשר אמעשר בשלמא תרומה אתרומה לא קשיא ייכאן בתרומה כאן בגידולי תרומה אלא מעשר אמעשר קשיא וכי תימא מעשר אמעשר נמי לא קשיא כאן במעשר כאן בגידולי מעשר בשלמא יגידולי תרומה תרומה אלא גידולי מעשר חולין נינהו דתנו הידולי ימבל וגידולי ימעשר שני חולין אלא לא קשיא הא במעשר ראשון הא במעשר שני ואיבעית אימא הא והא במעשר שני ולא קשיא הא רבי מאיר הא רבי יהודה הא ר"מ ∘דאמר מעשר 6 ממון גבוה הוא הא רבי יהודה דאמר מעשר שני ממון הדיום הוא היכי דמי כגון שהקדימו בשבולין וְלר׳ יהודה יי והא בעי חומה כגון שדש לפנים מחומת בית פאגי איבעית אימא לא קשיא כאן במעשר ודאי כאן במעשר דמאי השתא דאתית להכי תרומה אתרומה גמי לא קשיא כאן בתרומת ודאי כאן בתרומת דמאי בשלמא מעשר דמאי איכא אלא תרומת דמאי מי איכא והתניאי יאף הוא ביטל את הוידוי לוגזר על הדמאי לפי ששלח בכל גבול ישראל וראה שלא היו מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד אלא לא קשיא "כאן בתרומת מעשר ודאי כאן בתרומת מעשר דמאי בעו מיניה מרב ששת היתה אוכלת ומתרות מהו משום דמעלי לה הוא והא לא מעלי לה או דלמא דחזיא ומצמערא והא חזיא ומצמערא אמר להו רב ששת תניתוה רבי שמעון בן יוחי אומר מביא כרשינים ותולה לה שהכרשינים יפות לה מן הכל שמע מינה ימשום דמעלי לה הוא שמע מינה איבעיא להו מהו שיאמר אדם לנכרי חסום פרתי ודוש בה מי אמרינן כי אמרינן ספאמירה לנכרי שבות הני מילי לענין שבת דאיסור סקילה אבל חסימה סוטה (דף מת.): ביטל את הוידוי. של מעשר ואפילו של חברים שאין דאיםור לאו לא או דלמא "לא שנא ת"ש לומר בערתי הקדש מן הבית וגם נכרי הדש בפרתו של ישראל אינו עובר נתתיו ללוי לפי שלא היו נותנים משום כל תחסום מעבר הוא דלא עבר הא מעשר ראשון ללוי כהלכתו דרחמנא איסורא איכא בדין הוא דאיסורא נמי ליכא אמר ללוים וקנסינהו עזרא ולוה ואיידי דתנא סיפא דישראל הדש בפרתו של לתתו לכהנים: וגור על הדמאי. נכרי עובר תנא רישא אינו עובר תא שמע בלוקח מעם הארץ שיפריש הכל דשלחו ליה לאבוה דשמואל הלין תורי מספק מפני שהטבל עון מיתה חוץ

> גזר על הדמחי לפי ששלח בכל גבול ישרחל ורחה שהיו עמי הארץ מזלולין במעשרות ולא היו מפרישין אלא תרומה גדולה: **סרומת מעשר.** שהלוי מפריש לכהן מעשר מן המעשר והוא קרוי מרומה ואסור כתרומה: ומחרות. חולי מעיים וקורין אותו ריול"ר מוליאה רעי ללול כמים והחטין קשין לה: חסום פרתי ודוש בה. דישה שלך: אמירה לנכרי שבות. מדרבנן: ומגנחיו

מן התרומה שלא גזר להפרישה ולא

תרומה מדרבנן וזה אחד משמנה עשר דבר שרבו בית שמחי על בית הלל ביציאות שבת (שבת יו:) וכיון דלאו תרומה מדאורייתא היא קרינא ביה דיים סתמה: בשלמה גידולי תרומה סרומה. מדרבנן ואינטריך לאשמועינן דעובר: גידולי טבל. תבוחה שנמרחה בכרי וזרעה בטיבלה הרי היא כשאר חולין ואוכל הימנה עראי עד שימרח דכיון דורעו כלה בטיל ליה איסוריה. ובתרומה הוא דגזור כדמפרש התם גזירה משום תרומה טהורה ביד ישראל שמא יזרענה להפטר שלא יתננה לכהן אי נמי משום תרומה טמאה ביד כהן דלמא משהי לה לזורעה ואתי בה לידי תקלה: פלוגתא דר' מאיר ור' יהודה בקדושין (דף נב:): ממון גבוה. ולא קרינא ביה בדישו יוגבי תרומה מיתוקמה שהיתה פרה של ישראל שחקור להחכילה תרומה וחפילו חם דש בה כהן דתניאי כהן ששכר פרה מישראל אע"פ שמזונותיה עליו לא יאכילנה כרשיני תרומה: היכי דמי. דליהוי מעשר קודם דישה: כגון שהקדימו. וקרא שם עליו בשבולין: [ולר"י]. כיון דשם מעשר עליו לר' יהודה נהי למי דממון הדיוט הוא: הא בעי חומה. שאסור לאכלו חוץ לחומת ירושלים והיכי אתי לאו דלא תחסום ודחי לאו דלא תוכל לאכול בשעריך": בים פאגי. ° היקף חילון של ירושלים שהוסיפו עליו קרוי בית פאגי. ונראה לי שהוא לשון כבישתה של עיר שונגל"א בלע"ו כדאמרינן פרק קמא (דף ט.) זה קנה חמור ובית פגיה: כחן במעשר דמחי. דליתיה אלא מדרבנן. הלוקח מעם הארץ שחייבו להפריש מעשר שני על הספק ולהעלותו לירושלים: אף הוא. יוחנן כהן גדול במס׳

וכן פרה לא תאכל כרשיני הקדש: גידולי מעשר חולין. דלא שייך למיגזר שמא ישהה בידו ויבער בטומאה דלמה ישהה כיון שיכול לפדותו ואפילו לקוח בכסף מעשר שנטמא דאינו נפדה לרבי יהודה לא גזרו על גידולין דליהוו מעשר כיון דעיקר מעשר יש לו פדיון: במעשר ראשון דמיקרי דישו כאן במעשר שני. דאפילו לר׳ יהודה אינו עובר חוץ לחומה כדפריך בסמוך והא בעי חומה וחימה והלא אי לאו רעך היה אוכל פועל משל הקדש כי היכי דשרי משל חבירו ולא הוי גזל וה"ג אית לו למימר דשרי חוץ לחומה דהא לרבי יהודה ממונו הוא ויכול לקדש בו האשה אפילו חוץ לחומה כדמשמע בקדושין (דף נג:) וי"ל דאפילו הכי (לא) קרינן ביה דישו שלו ולא של רעך דה"ג אמריגן בסוף פרק חלק (סנהדרין דף קיא:) דלכולי עלמא לא מיקרי שללה גבי עיר הנדחת ופטורה מן החלה דלא

מיקרי עריסותיכס: והיבי דמי כשהקדימו בשבלין. תימה דמאי אינטריך

לפרושי הכא היכי דמי דעד השתא נמי הוי מיירי בהכי דהא בגידולי מעשר ליכא לאוקמה כלל:

אמר להו תניתוה רבי שמעון בן יוחאי אומר. ורכנן לא פליגי עליה בתאי דתפרש טעתא משום דמעלי לה: חסום פרתי ודוש בה. פירוש ודוש בתבוחתי דמרויח באמירה לנכרי דבתבואת נכרי פשיטה דשרי כיון שחין ישרחל נשכר בחסימה אלא אדרבה מפסיד כמו שפשיטה שמותר לומר לנכרי אכול נבלה ומהאי טעמא נמי מותר לומר לנכרי בשבת הילך בשר ובשל לצרכך כשאין מוטל עליו לזונו דאין מרויח באותה אמירה כלום ומיהו אמר ר"י דלא דמי לאומר לנכרי אכול נבלה דלא שייך התם אמירה לנכרי שהישראל עלמו יכול ליתן נבלה בפיו אבל הכא אותו דבר שאומר לנכרי לעשות הוא אינו יכול לעשות כמו לבשל או לחסום ומירושלמי דהטקין גבי מחזיקין ידי נכרים בשביעית דקאמר א"ל חרוש בה טבאות ואנא נסיבנא לה מינך

דגנבין נתר שביעית אומר ר"י דאין ראיה דהתם לפי שהתחיל כבר לחרוש מפני דרכי שלום: אבל הבא דאיםור לאו שרי. אע"ג דבמס' מו"ק (דף יב.) אמרינן יי דבשביעית וחולו של מועד אסור אמירה לנכרי התם משום דשבת ויו"ט חדא מילתא היא יוגזרו אטו שבת: דגנבין דהו ארמאי. בשאלתות דרב אחאים מפרש שהיו קושרין דינר בכיס של בחתה בחזקה והנכרי גונב הדינר ותולש הכים ומסרסו ולשון גנבין להו לא משמע הכי שלא באין לגנוב רק הדינר: